

panje, katerega je potem tudi na očeta raztegnila. S sodbo te sodnije z dne 14. prosinca 1909 bil je g. Jos. Matic zaradi prestopka po § 335 k. z. na 200 K in njegov sin Heinrich na 100 K globe obsojen. Proti tej sodbi vložila se je pritožba in leži sedaj cela zadeva pri najvišji sodnji.

Med sodnijsko preiskavo se je potom prič dognalo, da bi se nesreča tudi tedaj zgodila, ako bi se določbam glede shranjenja bencina itd. v vsakem oziru ugodilo. Torej ne tiči v tem krivda nesreče. Pokazalo se je tudi, da se določbe ni primerno trgovcem naznanilo in da jih niti trgovske korporacije niso poznale. Trgovci kot priče so naznanili, da se tudi v Gradcu vedno in povsod tako postopa, kakor je to g. Matic storil.

Nesreča je hotela, da je balon, ki je bil takrat v njegovi kleti, gotovo že od začetka napako imel. Njegov sin, ki se je z učencem s prelivanjem bencina pečal, je opazil, da je bil balon počen. Obadva sta se odstranila in Matic ml. je strogo učencu prepovedal, da gre z lučjo v klet. Ta pa je vendar šel in tako je prišlo vsled učenčeve nevbogljivosti do nesreče.

Tukaj se pač ne more o drugem nego o nesrečnem slučaju govoriti. Upati je tedaj, da bo najvišje sodišče g. Matica oprostilo.

G. Matic pa je glasom zavarovalne police z dne 8. julija 1896 že skozi 13 let pri banki „Slaviji“ proti požaru in razstrelbi zavarovan. Ta zavod pa mu noče zdaj itak malo zavarovalno svoto v znesku 5.700 K izplačati; nasprotno se je banka „Slavija“, da bi g. Maticu še bolj škodovala, kazenskemu postopanju pridružila. In na to je treba opozorjati.

Določbe §§ 19 in 20 zavarovalnih pogojev izključijo izplačilo zavarovalnine pri lastni krivdi ali veliki nemarnosti. To pa se tukaj ni zgodilo. Na civilni sodnijski poti bode g. Matic to lahko dokazal in svojo pravico dosegel.

G. Matic se je obrnil na zvezo trgovcev za posredovanje. Ta je vse storila, da bi „banki Slaviji“ njegov položaj pojasnila in jo je prosila, da naj prostovoljno zavarovalno svoto izplača, kar bi „Slaviji“ gotovo ne škodovalo, marveč le koristilo. „Slavija“ pa tega noče storiti. Zadnji odgovor generalne agenture v Ljubljani se glasi, da dobi g. Matic zavarovalnino, ako prinese spričevalo svoje nedolžnosti.

Opnavljamo torej: G. Matic je skozi 13 let pri češki „banki Slavija“ zavarovan. Nedolžnost g. Matica v tej nesreči je popolnoma dokazana. Vendar pa mu „banka Slavija“ noče izplačati zavarovalne svote... Kakor znano, stoji generalna agentura v Ljubljani pod vodstvom znanega ruskega romarja Hribarja.

Zapomnimo si to počenjanje in postopanje češko-prvaške banke „Slavije“!

Stariši! Ne pustite se od prvaških hujskačev siliti, da bi svojih otrok ne pošiljali v pametne šole. Znanje nemščine je velepotrebno! Kdor nemškega ne zna, je veliki revež! Zakaj pošiljajo bogati prvaki svoje otroke v nemške šole? Kar je za bogatino dobro, ne more biti za reveža slabo! Poženite hujskače proč!

Novice.

Kje ste, kje ste? Popisali smo v zadnjih številkah našega kmetijskega lista posledice grozovite toče, ki je uničila tisočerm kmetom v ormožkem in deloma tudi ptujskem okraju njih polja, njive in vinograde. V tem hipu velikanske nesreče smo mi gospodarsko misleči in naprednjaki pozabili na vsa politična nasprotja. Pozabili smo, da se je ravno v teh prizadetih krajih tako malo glasov za naše kandidate oddalo. Vedeli smo, da ljudstvo trpi in pričeli smo pomagati. In lahko rečemo: noben slovenski list se ni za to velikansko nesrečo toliko brigal, kakor mi. Nasprotno, male, skrite notice so prinašali slovenski listi, kakor da bi se šlo za

kakšno malenkostno zadevico. Šele daleč za nami so pričeli nabirati in ko so naši napredni poslanci že davno nastopili, pričantali so tudi prvaki in objubovali ter se bahali s tistim, kar je naš Orni g dosegel... Zalostno, prezalostno je to dejstvo in razsvetljuje z bengalično lučjo vso praznoto prvaškega „priateljstva za ljudstvo“. Za vse mogoče nakane in namene imajo prvaki čas in veselje, za bedno, v lakoti trpeče ljudstvo pa ne žrtvujejo niti minute. V Slov. Bistrici so pridirili preteklo nedeljo „naš dan“ in molzili zbrano ljudstvo na vse mogoče načine. Nabrali so tudi precej denarja. Ali kako ga porabijo? Kranjcem v Ljubljano pošljejo ta denar, za štajerske rodne brate pa niso niti ušivega krajcarja nabrali. Za „obmejne Slovence“ pravijo da nabirajo. Hmh! Mi smo čuli, da se ta denar ne porabi v druge namene, nego v podporo bankerotnih klerikalnih časopisov. „Obmejni Slovenci“ nimajo od tega nabiranja niti toliko, kolikor je za nohtom črnega. K večjemu, da dobivajo par „Fihposov“ ali par „Straž“, v katere si zavijajo svoj špeh... V Šentilju pa gradijo prvaki veliko hišo „Šentiljski dom“, pravi babilonski stolp, znamenje te zmedene politike. Tisočake in tisočake bode stal ta „Šentiljski dom“, in vsi ti tisočaki so nabrani med revnim slovenskim ljudstvom vseh kronovin. Za brate v ormožkem okraju pa nimajo nič, niti besedice tolažbe ne!... Kje ste, kje ste, vi rodoljubi, vi narodnjaki, vi patentirani kristijani? Koliko je dala Ciril-Metodova družba za trpeče berače, katerim je nemilost usode vse vzela? Kje ste?... Oni nimajo časa! Oni morajo po tamburaških zvokih plesati „za blagor naroda“. Oni morajo veselic prirejati „za obmejne Slovence“. Oni morajo za Čiče in rešetarje nabirati „za blagor naroda“. Oni morajo z ljudskim denarjem svojo grdo, nesrečno gonjo razširjevati, svojo gonjo proti vsemu, kar je naprednega in poštenega! Pred takim lažirrodoljubjem nas obhvari Bog...

Češka nevarnost. Po Dunaju so pričeli Čehi rogoviliti in le odločnemu odporu domačinov se je posrečilo, ustaviti to napadanje. Naši prvaki in narodnjaški listi delajo zdaj seveda tako, kakor da bi se Čehom bogve kakšna krivica godila. Naše trdno prepričanje pa je, da bodejo Slovenci enkrat s češkimi privandranci ravno tako hude boje bojevali, kakor sedaj nemški Dunajčani. Res je namreč, da je vse deklariranje prvakiških ničvedežev o „bratih Čehih“ gola neumnost. V političnem oziru so Čehi zlasti v državnih zbornicah Slovence ob vsaki priliki na najgrši način osleparili in izdali. In kdor tega ne ve, ta naj raje litanije poje ali pa pesmi pisari, nego da bi se s politikom pečal. V gospodarskem oziru pa postajajo Čehi že dandanes tudi konkurenti Slovencev. Pred kratkem je šle neki ljubljanski slovenski list prav ojstro proti županu Hribarju pisal, ker ta od Čehov plačani gospod vedno češke uradnike in delavce nastavlja, medtem ko si morajo domačini Slovenci v tujini kruha iskati. To so krvave resnice, ki bi jih morali tudi prvaki vedeti, ko bi se jim šlo enkrat za kaj drugega nego za neumno gonjo proti nemštvu. Ko bi bil mali slovenski narod sosed českemu, davno bi ga bili že Čehi gospodarsko požrli... Vse besedičenje o „bratskih“ Čehih je torej navadna laž, kajti Čehi so izmed vsemi slovanskimi plemeni največji konkurenti in najbrezobzirnejši sebičniki!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Veliki „Slovani“. Spindlerjev „Narodni dnevnik“ nam še vedno ni odgovoril na notico našega zadnjega lista glede „narodnjaštva“ in „slovanstva“ gotovih prvakiških voditeljev na spodnjem Štajerskem. Mi smo za sedaj trdili: 1. da je bila gospa dr. Tavčarjeva kot „bakfiš“ Nemka in je nosila v ljubljanski „zvezdi“ črno-rdeče-zlate trakove. 2. Da je bil ptujski prvakiš trgovec Senčar nemški „turner“ in obstoji še danes fotografija, ki ga kaže z nemškim trakom. 3. Da se je istotako ptujski komercialni svetnik Jurza delal za Nemca. 4. Da se je delal hofrat Ploj v svoji mladosti za Nemca in da mož še danes slovensčine ne zna. Naprej lahko še celo vrsto takih „slovanskih“ odrešenikov imenujemo. Objavili bomo v prihodnjih številkah celo ga-

lerijo te gospode. Sicer pa je bil g. Spindler, predno je postal „pesnik“, urednik nemškega lista v Mariboru... Prosimo odgovor!

Posl. Hans Woschnagg, vrli napredni voditelj štajerski, odlozil je svoj deželnozborni mandat in sicer zaradi neznosno grde in podle gonje, ki so jo vprizorili neki učitelj Aistrich, združen s prvaki, proti njemu. Pričakovati pa je, da bodejo volilci g. Woschnagga zopet izvolili.

Hrastniški prvaki in cesar. Kakor znano, spadajo hrastniški prvaki med najzagrizenejše fanatike. Saj so njih voditelji znani Roševi pobje. To se je tudi ob praznovanju cesarjevega rojstnega dne pokazalo. Nemci v Hrastniku so svoje hiše seveda s cesarskimi zastavami okrasili. Hrastniški prvaki pa, ki imajo polno zastavo za vsakih par ljubljanskih škričov, niso nikdar in tudi letos ne za cesarjaniti ene zastave razobesili. Ali tudi črno-rumene zastave na nemških hišah tem veleizdajalskim gospodom niso dopadle. Zato so najeli plačane barabe, katerim so naložili, da te črno-rumene zastave ponoči doli strgajo in poškodujejo. Pri nemški šoli se tem falotom to ni posrečilo. Ali z astavo na hiši gosp. Guera (nasproti šoli) so odrezali. Upamo, da bodejo orožniki te veleizdajalske zločince dobili. Vprašamo tudi bivšega župana in poslanca Roša, zakaj on ni razobesil zastave? Ali ni Avstrijan?

Župnik proti cesarski slavnosti. Iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici se poroča: Na predvečer rojstnega dneva našega cesarja se je izvršila tukaj slavnost tako, kakor še nikdar popreje. Ob 8. uri zvečer naznanili so strel iz možnarjev veliko bakljado, katere se je udeležilo nad 600 oseb. Za 80. lampijoni korakala je godba, kateri je sledilo ljudstvo. Pred šolskim poslopjem so se ostavili. Nadučitelj g. Polanec imel je lepi nagovor, po katerem so zapeli cesarsko pesen. Od šole se je korakalo do župnišča, kjer se ljudstvo zopet ostavilo in cesarsko pesen zapelo. Splošno se je pričakovalo, da pride tudi župnik in drži nagovor, kakor bi se to tudi slišalo. Ali v župnišču je bilo temno in tiho, župniku ni bila cesarska slavnost toliko vredna da bi se bil pokazal. Ni čuda, da se je slišalo med ljudstvom klice ogorčenja. Kajti tudi lanko leto črešnjevski župnik ni zapel ob cesarski maši „Te deum laudamus“. Pač pa ob pustnem torku, ko so pustni norci pred farožm skakali. Ta dan se je pokazal župnik, imel nagovor in šenkalk maskaram vina, šnopsa ter 10 K denarja. Pustni torek velja črešnjevskemu župniku več nego cesarjev rojstni dan... Obhod faranov dospel je potem do gostilne g. Kresnika. Tam je zlasti vrli naš Kresnik lepo govoril in praznoval cesarja kot dobrega očeta Slovencev in Nemecev ter pil na njegovo zdravje. Končno je govoril še načelnik krajnega šolskega sveta g. Hajdnik v lepih besedah. Župnikovo postopanje in grdo obnašanje pa si bodo farani zapcmnili! — Poroča se nam še, da je napravil župnik proti neznanim storilec naznanilo, da so mu šipe na farovžu razbili. Mi gotovo nismo prijatelji razbijanja šip. Ali pri takemu postopanju tega župnika pač ni čuda, da komu kri zavre in da napravi potem kaj takega, kar bi drugače gotovo ne storil...

Prvaki in cesarska slavnost. Iz Dobrne (Neubaus) se poroča: Tudi pri nas se je vse za cesarski rojstni dan pripravilo in g. dr. Hiebaum je v tem oziru mnogo storil. Gostom se je tudi naznanilo, da se bode v kopeljni kapelici sv. mašo bralo. Pa ni prišlo do tega. Kajti prvakiški župnijski urad ni hotel privoliti duhovnika za čitanje te maše. Tako je bilo gostom nemogoče, pristopovati cesarski maši. Župnik je ednostavno komandiral, da morajo vsi gostje v farno cerkev prideti. To pa marsikateremu bolniku ni mogoče. Sicer pa tudi pri farni cerkvi skoraj nobene cesarske fanice ni bilo videti. Res, daleč smo prišli; duhovniki, ki bi morali gojiti ljubezen do cesarja, delujejo le nato, da ta ljubezen popolnoma izgine. Sramota!

Urednik narodnjaških listov se poljubi, da daje načelniku okrajnega zastopa „peku“ Orni gu dobre nasvete. Na to odgovorimo: 1. Ta urednik je še veliko premlad za take nasvete. 2. Ta urednik je „pesnik“ in se zato menda malo na kmetijstvo razume. 3. Ta urednik naj priporoča